

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
JINDŘICH VOES A JAN VAN ESCH
† 1. ČERVENCE 1523

4

2005

Bezvýznamný augustiniánský mnich Martin Luther se přes noc stal známým v celé Svaté říši římské národa německého. Svými pětadevadesáti tezemi proti obchodu s odpustky páchl do vosího hnízda a zneprátelil si tehdejší církev i císaře. To, že neodvolal, ale tvrdohlavě trval na Božím slovu jako na jediném vodítku církevního učení, se považovalo za neslýchané. Lutherovy myšlenky se Německem rychle šířily, jeho spisy se všude četly a diskutovaly.

NÁSILNÉ ODVLEČENÍ Z KAZATELNY

Prvními přívrženci Lutherova učení v Antverpách, tehdy ovládaných Habsburky, byli augustiniáni. Ani ne dva roky po přibití tezí bylo v klášteře Sv. Michaela v Bruselu kázáno evangelium o jedinečné milosti Boží. O této „neslýchanosti“ byla okamžitě informována církevní i světská moc. Záležitosti se chopila inkvizice, která se snažila „lutherské mmichy“ vyslídit. Převor klášteře Jindřich z Züpptenu byl násilím odvléčen z kazatelny a uvězněn. Aby se toto kacírství zcela vykořenilo, byl klášter stržen a srovnán se zemí. Takový strach měli z poselství o nezasloužené milosti Boží. Řádové bratry rozdělili do jiných klášterů, avšak ty, které podezírali z toho, že se drží Lutherova učení, uvěznil a nechali vyslýchat profesory univerzity v Loewenu. Komu byl život milý, musel vyznat svou víru v dogmata římské církve. Všichni podezřelí – s výjimkou Jindřicha Voese a Jana van Esche – ve strachu z upálení odvolali.

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

pokračování na str. 1

ŽIDŮM 13,3

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

- Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistanu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha.
A5, 134 stran, cena 67 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svědectví. 12×18 cm, 176 stran, cena 110 Kč.
- Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťanského disidenta. A6, 170 stran, váz. 127 Kč.
- Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a literáta z posledních deseti let, ve kterých se autor zamýšlí nad duchovní situací současného křesťanstva i společnosti.
Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.
- John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana.
11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.
- John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele Obnovené Jednoty bratrské. Vázaná brožura, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.
- Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesťanů v Sovětském svazu v šedesátých letech.
12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Kristus na židovské cestě*
Autor – sám židovského původu – uvažuje na židovské téma.
12×18 cm, 248 stran, cena 165 Kč.
- Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena 157 Kč.
- Milena Kolmanová – *Kruh z maličkých*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí lyrické jihočeské krajiny z období válečných a poválečných let. Vázaná, 11,5×17,5 cm, 160 stran, cena 137 Kč.
- Mike Fearon – *Martin Luther*
Beletrizovaná biografie jedné z klíčových postav historie křesťanství.
Vázaná brožura, 12 × 19 cm, 112 stran, cena 155 Kč.
- Anatolij Granovskij – *Byl jsem agentem NKVD*
Memoáry agenta sovětské tajné služby, působícího krátce také v poválečném Československu.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 stran, cena 235 Kč.
- Tom White – *Akce Kuba*
Po sedmnácti měsících vězení na Kubě vypráví autor vzrušující příběh církve trpící za „třtinovou oponou“.
A6, 230 stran, cena 73 Kč.
- Darlene Deiblerová-Roseová – *Ve stínu vycházejícího slunce*
Podivuhodný příběh americké misionářky v japonském zajetí za druhé světové války.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 str., cena 238 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Vězeňské zdi kdyby promluvíly*
Autorova kázání, sestavená na samovazbě, která jsou pozoruhodným a jedinečným dokumentem o hlubinách křesťanské víry uprostřed nelidského teroru a zoufalství.
Vázaná, 12×18 cm, 136 stran, cena 175 Kč.

Nabízené knihy z nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naší adrese, uvedené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.

Ukázky knih naleznete na internetové adrese mucednici.prayer.cz (nebo www.mucednici.prayer.cz)

Richard Wurmbrand napsal...

DŘEVO POTAŽENÉ ZLATEM

*„Zlatý oltář umístil (Mojžíš) ve stanu setkávání před oponu.“
(EXODUS 40,26)*

Drazí bratři a sestry!

Stojí psáno, že Mojžíš umístil zlatý oltář, na kterém se pájlo kadidlo, do stanu setkávání. Byl ale ten oltář opravdu zlatý? Pohlédneme-li do Exodus 30,1, s překvapením zjistíme, že Bůh přikázal Mojžíšovi: „Zhotovíš také oltář k pálení kadidla. Z akáciového dřeva jej zhotovíš.“ Nebyl tedy zlatý, ale dřevěný a Mojžíšovi bylo následně řečeno: „Potáhneš jej čistým zlatem.“

Byl to tedy ve skutečnosti dřevěný oltář s trochou zlata na povrchu. A byla to opravdu troška zlata, jen na pozlacení. A přestože bylo na tomto oltáři tak málo zlata, nazývá jej Bůh zlatým oltářem.

Často si klademe otázku, jak se na mne Bůh vlastně dívá? Je ve mně tolik hříšnosti. Často máme myšlenky, že i samo peklo by se za ně nemuselo stydět. A máme na svém kontě i špatné skutky. Jsme opravdu jen „dřevěná“, avšak Bůh zkoumá: je toto dřevo potaženo zlatem? A je-li potaženo zlatem, pak o nás nemluví jako o dřevěném oltáři potaženém trochou zlata, ale nazývá nás oltářem zlatým.

Víme dobře, jaké množství chleba repre-

pokračování z 1. str. obálky

Jejich odpověď inkvizitorům zněla: „Držíme se Božího slova. Slova církevních otců a závěry koncilů platí také pro nás, pokud odpovídají evangeliu. Papež ale nemá žádné právo přikazovat či zakazovat, co již předtím Bůh sám nepřikázal nebo nezakázal. Za spásou či zavržením stojí Boží, nikoliv lidské slovo.“ Tímto jasným vyznáním sami nad sebou vyslovili rozsudek smrti. Ponižujícím způsobem byli vyloučeni z církve a předání světské moci k vykonání rozsudku. Tento formální akt sloužil k tomu, aby si církev zachovala „čisté ruce“ – kacíře nepopravovala církev, ale stát. Tak jako Ježíše Krista odsoudil Pilát.

OSTŘÍHANÍ A V KAJÍCNIČKÉM PYTLI

Jindřich a Jan, ostříhání a navlečení do kajícničkových pytlů, běželi na popraviště středem děsivého procesí. Na popravišti je kat naposled vyzval, aby odvolali. Jindřich Voes a Jan van Esch však zavrtěli hlavami, začali zpívat „Tebe Bože chválíme“, a čekali na smrt. Oheň vzplanul a oba odsouzenec brzy zahalil kouř a udusil jejich zpěv.

Martínem Lutherem zpráva o smrti obou augustiniánů hluboce otrásla. „Ve skutečnosti jsem měl být prvním mučedníkem evangelia já,“ řekl. „Bůh mne však neuznal za hodna.“ Pod dojmem smrti prvních mučedníků reformace Martin Luther napsal slova chorálu „Zanotujme novou píseň!“

Ale evangelium nebylo možné zadržet ani ohněm, ani mečem ani oprátkou.

■ Malajsie

ODVÁŽNÝ KONVERTITA

Kdokoli se v Malajsi může stát křesťanem, až na etnické Malajce. Ti se totiž narodili jako „muslimové“ a tvoří zhruba tamní 50% populace.

Ačkoli jsou v hlavním městě vesměs bohaté čínské křesťanské sbory a naleznete zde rovněž sbory indické, muslimské úřady malajský etnický sbor odmítají povolit. Hlas mučedníků pracuje v Malajsi již víc než deset let.

Nedávno se naši pracovníci setkali s jedním z našich tamních tajných spolupracovníků, který při této schůzce vyprávěl o tamních poměrech:

„Za uplynulých pět set let historie církve v Malajsi nebylo vůbec nic uděláno pro evangelizaci muslimů – pro ty, kteří jsou etničti Malajci.

Pokud čte v Malajsi muslim Nový zákon, je již polovina práce vykonána. Před třiceti lety mi jeden přítel daroval Nový zákon. Pán se dotkl mého života a já jsem horlil pro obrácení malajských muslimů.

V mém sboru mi říkali: „Říkáš si o problémy a přivedeš do potíží i muslimy, kterým budeš sloužit. Mnohokrát jsem byl takto varován a mnohokrát se mě pokoušeli umlčet. Všichni rádi žijeme ve zdejší blahobytu a myslíme jen na své rodiny. Avšak v roce 1987 bylo zatčeno deset pastorů za evangelizaci muslimů. Jejich vlastní sbory se jich zřekly. Všichni později odjeli ze země.

V našich sborech máme spoustu literatury, ale ta se zaměřuje hlavně na Indý a Čiňany a nikoli na etnické Malajce. U nás platí tzv. zákon o vnitřní bezpečnosti, na jehož základě se nesmějí pro etnické Malajce tisknout evangelizační materiály a pod pohrůzkou zatčení. Přitom vás mohou držet ve vazbě až rok bez soudního procesu.

zentuje při Večeři Páně tělo Kristovo. Je ho skutečně jen kousek. Stejně tak je tomu s vínem. A přesto máme Krista, celého Krista, žijícího v nás. Bůh se na nás dívá jako na lidi jsoucí křesťany skrz na skrz, jako na děti Boží, neboť símé Kristovo je zaseto v našich srdcích.

Vysílali jsme evangelium do rudé Číny a přišlo jen několik málo reakcí. Jednomu z našich posluchačů se podařilo propašovat do Hongkongu zajímavý dopis. V něm píše následující: „Jako chlapec jsem byl členem Rudých gard. Nevěřil jsem ani v Boha, ani v nebe, ani v peklo a přirozeně ani v žádného Spasitele. Jednoho dne jsem poslouchal rozhlas a náhodně jsem natrefil na vaše vysílání. Zaujalo mě. A tak jsem vaše relace poslouchal znovu a znovu. Nyní věřím v Krista. Avšak mám dvě otázky. První zní: ‚Přijme Bůh někoho z rudé Číny?‘ Ve vašem vysílání hovoříte o církvi. Ale u nás je tomu tak, že Bůh je v nebi a my jsme v rudé Číně a žádné sbory tady již takřka nemáme. Může Bůh někoho přijmout bez církve: Je církev absolutně nezbytnou?‘ Tento chudý chlapec neví, jak mnoho církví má. Všechny církve z celého světa patří těm, kteří milují Krista. Bůh nerozděluje církve na americkou, francouzskou, ruskou nebo čínskou. Vidí jen jednu všeobecnou církev patřící všem křesťanům.

Pak tento hoch položil druhou otázku: „Mohli byste mě, prosím, naučit modlit? Jak bych se měl modlit? Začínáte a končíte každou rozhlasovou relaci modlitbou. Rád bych se rovněž modlil, ale nevím jak. Můžete mi pomoci?“

Tento chlapec, který nebyl nikdy v kostele, ani nezná modlitbu Páně, který neslyšel ani žádnou liturgii, následně říká, jak si modlitbu představuje. Můžete mít doktorát teologie a přesto nemusíte vědět, co pravá modlitba je. Ale tento dřívější komunist popisuje svou představu o modlitbě následovně: „Myslím, že modlit se, znamená hovořit celý den takovým způsobem, že ke všemu, co řeknete, můžete připojit ‚Amen‘.“ Jaká nádherná definice modlitby.

Tomuto způsobu modlitby se můžeme přiučit od našeho bývalého čínského komunisty, který slyšel tři nebo čtyři naše krátká evangelijní vysílání. O tomto čínském mladíkovi již nic dalšího nevíme. Je zřejmě naprosto bez biblického vyučování. Je „dřevem“, ale je to dřevo potažené trochou zlata. Z několika rozhlasových relací může zatím jen tušit, o čem vlastně je Bible. Ale je plný touhy po církvi, touží hovořit k Bohu způsobem, ve kterém má zálibení. Bůh nazývá takové dřevo, potažené kouskem zlata, zlatým oltářem.

Vzpomínám, jak jsem kdysi hovořil s ruským důstojníkem. Vyprávěl jsem mu o Kristu. Všechno, co jsem mu pověděl, bylo pro něho něco zbrusu nového. Ve škole se učil, že náboženství je vynález amerických imperialistů, že to všechno je zcela stupidní, Bible že je podvrh a spoustu podobných věcí.

Když jsem mu vyprávěl náš příběh o pozlaceném dřevě, pozorně poslouchal a pak řekl: „Pane, to, co říkáte, není pro mě zcela nové. Jedno podzimní odpoledne jsem pozoroval z okna mého bytu velké větve stromu. Řekl jsem si tehdy: ‚Tyto větve budou opět plné listů, květů a později i ovoce.‘ Zavlažím zemi a ta se mi odvděčí pšeničným klásem nebo květinami. Vhodím uhlí do ohně a oheň je přemění na krásné zářivě bílé plameny. Miluji Toho, ke kterému můžete přijít s duší černou jako uhlí a který dokáže tuto duši přeměnit na krásný bělostný plamen. Děkuji vám z celého srdce, že jste mi nyní řekl, že jeho jméno je Ježíš Kristus. Neznal jsem jeho jméno, ale měl jsem vždy pocit, že někdo takový musí existovat.“

Také tento člověk toho mnoho nevěděl. Byl jen dřevěným oltářem. Jeho život mohl být i špatný, ale Bůh viděl, že v jeho životě je přece jen cosi zlatého, totiž hledání něčeho vyššího, touha po Bohu. A kvůli tomu ho Bůh odměnil. Přivedl ho v kontakt s lidmi, kteří Boha znali a tak se tento člověk mohl stát Božím dítětem.

Občas u lidí pozorujeme určité duchovní začátky, které se nám však zdají tak nepatrné, že nestojí ani za zmínku. Ale přesto mo-

Když se muslimové rozhodnou následovat Krista, zaplatí za to nemalou daň v podobě pronásledování. Na prvním místě přijdou o práci a mnozí se stanou jejich nepřáteli. Úřad pro náboženství, vláda i jejich vlastní komunita se postaví proti nim. S ústrky se budou potkávat doslova na každém kroku. A přesto se mnoho muslimů obrací ke Kristu.

Jedna mladá malajská dívka jménem Aiša pracovala v továrně. Jednou si v práci všimla jistého mladého Číňana, jak si čte Bibli. Bylo jí ho líto, a proto mu začala vyprávět o své islámské víře a rovněž mu řekla, že Bible je podvodnou knihou. Mladík ji vyzval, aby si sama udělala o Bibli obrázek a přečetla si ji. A tak si dívka koupila Bibli, aby se sama utvrdila, že je to kniha podvodná. Když jí však začala číst, s údivem zjistila, že má úplně jiný charakter, než jak jí líčil v mešitě imám. Nakonec šla s oním mladíkem do sboru, ale z důvodu bezpečnosti si raději sedli v kostele každý jinam.

Písně, které se ve shromáždění zpívaly, promlouvaly k dívčině srdci. Slyšela o tom, že Ježíš zemřel za její hříchy. Dívka se modlila: ‚Bože, co jsem vlastně já? Jsem křesťanka, nebo muslimka?‘ Když se vrátila domů, byla stále zmataná a nerozhodná. Dál se modlila na koberečku pětkrát denně jako muslimka. Začala se však i modlit jako křesťanka. Pak měla sen, ve kterém jí Ježíš řekl: ‚Já jsem cesta, pravda a život. Zemřel jsem za tebe.‘

Její spolubydlící brzy zjistila, že se Aiša přestala modlit pětkrát denně muslimské modlitby, že se přestala zahalovat a každou neděli je pryč. Našla rovněž dopis, ve kterém se Aiša přiznávala ke své konverzi, a ten plná hněvu ukázala v práci vedoucímu. Ten se s jejími rodiči a policií domluvil, že dívku odvezou na jakési léčebné rehabilitační centrum, aby tam z ní ‚vyhnali křesťan-

ské démony'. A tak dívku unesli a dali do tohoto zařízení.

Tam dívku polévali vodou, sypali na ní květy, ale nic to nepomáhalo. Místo toho jim Aiša začala vyprávět o místech v Koránu, kde se hovoří o Ježíši. Pak k ní přistoupilo patnáct imámů. Položili dívku na břicho a začali jí tlouci do zad, od ramen až k pasu dlouhými holemi obalenými do pryže. Dívka se modlila: ‚Pane, potřebuji tvou pomoc.‘ Pokaždé když ji udeřili, pronesli modlitbu a přečetli verš z koránu. Takto to opakovali více než třicetkrát.

Aiša později vyznala, že po modlitbě přestala najednou vnímat bolest. Když muži konečně přestali, dívka vstala a šla do kuchyně, aby jim připravila jídlo. Imánové byli udiveni, že může vůbec chodit. O několik dní později se dívce díky velikému dešti podařilo z tohoto zařízení utéci do džungle. Tam vyhledala nějaké křesťany, změnila si jméno a začala se oblékat jako Indka. Aiša pak navštěvovala biblickou školu a v současnosti je provdána za jednoho čínského křesťana. Ale úřady se snaží takové případy překazít, protože všichni etničtí Malajci musí mít ve svých osobních dokladech uvedeno, že přísluší k náboženství muslimskému. Muslimští konvertité ke křesťanství si tuto identifikaci nemohou změnit.

Většina indických nebo čínských křesťanů neumí malajsky, a proto nejsou schopni v tomto jazyce šířit evangelium. Křesťanské bohoslužby se v malajštině nekonají.

Pořádáme pravidelně v džungli dvoutýdenní vzdělávací setkání, na kterých si předáváme zkušenosti, jak evangelizovat malajské muslimy. I v našem národě jsou díky Bohu křesťané, kteří jsou ochotni v této záležitosti podstoupit riziko.

Snažíme se šířit literaturu a audio-kazety. Chodíme do různých míst a zpíváme tam křesťanské písně.

hou být u Boha velmi cenné. Jsme křehké bytosti, jsme lidé. Jsme tak slabí, že všelijak klesáme a všechno, co ještě zůstává, nám připadá jen jako „dřevěné“. Bůh ale hledí k srdci, ví, jak hledat skryté zlato.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek pochází z dřívějšího anglického zpravodaje Hlasu mučedníků.]

Severní Korea

SVĚTLO V TEMNOTĚ

Během uplynulých patnácti let jsem pracoval u Hlasu mučedníků a měl jsem tu čest hovořit s mnoha pronásledovanými křesťany z nejrůznějších zemí. Avšak žádná z našich misijních cest mě nepřipravila na to, co jsem zažil na hranicích Číny se Severní Koreou.

Před lety, když jsem připravoval článek o Súdánu, jsem položil otázku Richardu Wurmbrandovi: „Co si myslíte o situaci v Súdánu.“ Odpověděl: „O Súdánu vám nemohu říci vůbec nic.“

Jeho odpověď mě zmátla, ale trpělivě jsem čekal na její objasnění.

„Všechno, co bych vám řekl o Súdánu, by byla lež. Skutečnost je totiž mnohem hroznější než bych jí dokázal popsat. A kdybych vám řekl jen kousek o tom, co se tam děje, pak dnes v noci zřejmě nezamhouříte oka.“

Tato slova se mi vybavila rovněž ve spojitosti s článkem o Severní Koreji. Cokoli napíši nebude ve srovnání s hroznou skutečností vůbec ničím. To, co prožívají naši

spoluvěřící v této zemi je nemožné slovy vy-
lčít.

Tento izolovaný dvacetimilionový národ se
stal nejnepřátelštějším místem na zeměkouli.
Je to země, kde jsou vlastní občané věznění,
mučení a popravováni a kde lidský život nemá
pro tamní režim vůbec žádnou cenu.

DVA KIMOVÉ

Kim Il Sung (Kim Ir-sen) se k moci dostal
v roce 1945 a to s přispěním Sovětského sva-
zu a zavedl v zemi Stalinský kult. V roce 1949
však vztahy se Sovětským svazem silně
ochladly a severokorejský vládce v zemi za-
vedl vlastní kult osobnosti jako součást zvrá-
cené ideologie zvané *Juche* (sebedůvěra). Pak
následovaly roztržky s dalšími částmi komu-
nistického světa. V roce 1970 byla *Juche* ofi-
ciálně přijata 5. sjezdem strany jako jediný
platný princip pro veškeré jednání. Od té
doby se tuto ideologii musil učit každý oby-
vatel od druhého roku svého života. Vyuč-
ování této ideologie, včetně projevů a činů obou
diktátorů, zabírají zhruba třetinu učebních
osnov. Když bylo Kim Ir-senovi osmdesát,
byla celá země zaplevelena jeho sedmdesáti
bronzovými sochami, čtyřiceti tisíci plastika-
mi, dvě stě padesáti pomníky, tři sta padesáti
památníky, tři a půl tisíce „vězemi věčného
života“ a třiadvacetimetrovou bronzovou so-
chou, která údajně stála v přepočtu dvě mi-
liardy korun.

Kim Jong Il se dostal k moci v roce 1994,
a má se za to, že je ještě nemilosrdnější než
jeho otec. Před časem se v tisku objevily zprá-
vy, že v sídle Kim Jong Ila se ve sklepeních
nachází zásoba asi 10 000 lahví značkového
francouzského vína a vůdce si nechá každý
den tři otevřít, aby se pro některou z nich
rozhodl. Dovyděl se rovněž o tom, že má na
svědomí obchody s drogami, nechává stavět
pracovní tábory a vyrábí zbraně. Je na Zá-
padě populární kvůli tomu, že utrácí miliony
za jídlo, honosná sídla, automobily, osobní
sluhy a všechny formy zábavy – vynaložil
např. patnáct milionů amerických dolarů, aby

Udivení Malajci pak přicházejí a jsou
pohnuti Kristovou láskou, která
z těchto písní v jejich jazyce vyzařuje.
Je to však velmi nebezpečné.
Prosíme, pamatujte na nás ve svých
modlitbách.“

– *Hlas mučedníků*, Kanada, září
2005

Ačkoli byla Aiša unesena vlastní ro-
dinou a bita islámskými duchovními,
rozhodla se následovat Krista a ne-
chala se pokřtít.

■ Eritrea

ZATČENÍ STUDENTŮ PŘI STUDENTSKÉ OSLAVĚ

Oslava konce školního roku je ne-
vyhnutelnou událostí pro všechny
studenty. Avšak když se při této pří-
ležitosti sešlo osmdesát křesťan-
ských mládežníků ve veřejném pa-
rku v hlavním eritrejském městě
Asmaře, vrhli se na ně příslušníci
tajné bezpečnosti a všechny stu-
denty pozatýkali. Dr. Berhane Asma-
lash, ředitel eritrejské organizace pro
lidská práva *Release Eritrea*, pro-
hlásil, že rodiče a přátelé zatčených
padesáti chlapců a třiceti dívek byli
touto událostí šokováni a hluboce
znepokojeni.

25. června vyšel tiskem článek,
ve kterém Dr. Asmalash vyjadřuje
následující znepokojení: „Největší
obavy nám dělají dva aspekty této
události. Za prvé, že zatčenými jsou
dosud nezletilé děti a myslím, že se
co do počtu a věku zadržovaných sta-
la eritrejská vláda držitelkou smut-
ného rekordu. Za druhé se obávám,

že jde o typický příklad zneužití nástrojů společnosti a zatčení lidí bez ohledu na to zda něco spáchali nebo nespáchali. Zdá se, že vláda Eritreje zintenzivňuje svůj tlak vůči eritrejským evangelikálním křesťanům a členům dalších nelegálních církví a popírá nejen jejich práva náboženská ale dokonce i společenská.“

Modlete se za stovky vězňených eritrejských křesťanů i za jejich zarmoucené rodiny.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, srpen 2005

ZATČENO PŘES DVĚ STĚ KŘESŤANŮ

Více než dvě stovky křesťanů bylo zatčeno v Eritreji v souvislosti s koordinovanými útoky na křesťanské sbory, pracoviště a domovy, ke kterým v této marxistické zemi dochází od 30. září. Velké obavy panují o bezpečí zadržených stejně jako o jejich rodinné příslušníky, kteří zatím zůstali na svobodě. Zdroje v Eritreji uvádějí, že jde zatím o nejhorší policejní akce svého druhu, které dosud v zemi proběhly. Pamatujme v modlitbách na zadržené (i na jejich rodinné příslušníky z nichž mnozí se nyní ocitli bez jakéhokoli příjmu) i na celou situaci v zemi.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 6. října 2005

■ Indonésie

SETNUTÍ TŘÍ DÍVEK

Tři dívky ve střední Sulawesi byly v sobotu 29. října hrozným způsobem zavražděny. Všechny byly studentkami střední biblické školy. Terezie Morangkiová, Alfita Poliwoová, Jarni Sambueová a Noviana Malewaová šly společně cestou vedoucí do školy přes kakaovou plantáž v Poso Cota, když byly náhle napá-

do země přivedl vrcholové americké zápasníky.

Po celá desetiletí Kim Il Sung a nyní jeho syn Kim Jong Il utíkali před světovým veřejným míněním svou snahou vybudovat vlastní „utopickou“ společnost za cenu utrpení svého vlastního národa. Oba dva Kimové jsou osobně zodpovědní za tragickou smrt milionů Severokorejců. V současnosti se odhaduje, že je v severokorejských pracovních táborech asi na jeden milion lidí, kteří jsou nuceni k otročké práci. Kromě toho je asi 10 % obyvatelstva ve vězení. Přitom průměrná životnost vězně je odhadována na pět let.

NA BŘEZÍCH ŘEKY TUMAN

První den naší cesty jsem stál na břehu řeky Tuman, která rozděluje Severní Koreu a Čínu. Na první pohled působila pokojným dojmem. Není to žádný veletok, široká je asi třicet metrů a její proud klidně protéká krajinou. Avšak tato řeka byla zřejmě ze všech řek na světě svědkem největšího počtu zmařených lidských životů.

Podél celé řeky jsou ve vzdálenosti asi padesát metrů vystavěny maskované bunkry, ve kterých hlídkuje pohraniční stráž. Mají

Ilustrace jak příslušníci čínské veřejné bezpečnosti nebo severokorejské agenty odtahují utečence přes hraniční most zpět z území Číny do Severní Koreje

za úkol zastavit každého, kdo by chtěl opustit zemi a to za použití jakýchkoli prostředků. Zoufalí utečenci se snaží hranici přejít zejména v noci. Mnozí však, pokud je nezastaví pohraničníci, se v řece utopí, což platí zejména o dětech. V zimě je řeka zamrzlá a přechod by mohl být snazší, avšak nešťastným uprchlíkům zase hrozí umrznutí, neboť většina Severokorejců nevlastní ani zimní kabát.

Čínané, kteří se odváží běžencům pomáhat, jsou čínskými úřady pokutováni anebo končí ve vězení. Za jedinou miskou rýže poskytnutou vyhladovělým Severokorejcem a jejich dětem hrozí pokuta ve výši ročního platu. Naopak nyní dokonce čínská vláda nabízí za chycení utečenců ze Severní Koreje finanční odměnu.

Rovněž příslušníci čínské veřejné bezpečnosti a jejich pomocné stráže nepřetržitě slíží po uprchlících ze Severní Koreje. Poblíž řeky dokonce vyrostlo nové vězení, kam jsou tito běženci umísťováni až do jejich předání severokorejským úřadům. Toto vězení bylo přitom postaveno na základě mnoha stížností na to, jak se s utečenci zachází. Bylo totiž zvykem, že čínští a severokorejští pohraničníci provlékli běžencům buď nosními dírkami nebo za klíčů kost železné dráty a pak je za tyto dráty svázali dohromady. Kromě obligátního bití byli často ti, kteří kladli odpor,

Nové čínské vězení pro severokorejské utečence

deny muži oblečenými v černé oděvy a ozbrojenými mačetami. Terezii, Alfítě a Yarni muži usekli hlavy. Noviané se podařilo útočníkům vytrhnout a utéci, ale i tak utrpěla několik sečných ran do tváře.

Hlavy zavražděných dívek byly nalezeny několik kilometrů od jejich těl. Jedno tělo vrahové položili před jeden kostel a zbylé dvě před policejní stanicí. Po zprávě o tomto hrůzném činu zrušil tamní prezident Susilo Bambang Yudhoyono všechny plánované schůzky a odebral se na poradu s představiteli bezpečnostních složek státu. Policie v oblasti zvýšila ostrahu a díky tomu nedošlo bezprostřednímu násilí, kterého se obyvatelé obávali. Podle zpráv zatím nebyl nikdo v souvislosti s tímto činem zatčen.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
2. listopadu 2005

DVĚ DALŠÍ VÁŽNĚ POSTŘELENÉ DÍVKY V POSO

Dvě středoškolačky jsou v kritickém stavu poté, co 8. listopadu večer byly postřeleny poblíž modlitebny letnického sboru. Ivone (její příjmení je zatím neznámé) a Yuli Siti Nurainiová, obě sedmnáctileté, postřelili dva muži na motocyklu ve čtvrti Gatot Subroto v Poso. Ivone byla zasažena do čelisti na levé straně tváře, zatímco Yuli do krku. V současnosti jsou obě v nemocnici v kritickém stavu.

Tento incident následoval po výše popsaném hrůzném útoku na čtyři křesťanské dívky. Od té doby vláda do celé oblasti odeslala stovky vojenských oddílů. Objevují se zprávy, že útočníky se již podařilo zajistit, ale žádná konkrétní jména uveřejněna nebyla. Tyto nedávné vražedné útoky však prozrazují, jaké nebezpečí od militantních islámských skupin křesťanům v těchto končinách hrozí. Pamatujme v modlitbách

nejen na zraněné dívky a příbuzné zavražděných, ale na celou vážnou situaci v této stále neklidné oblasti.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
8. listopadu 2005

■ Ghana

JEJICH HLAS JE SLYŠET

Po celém světě jsou síly islámu v pohybu. Objevuje se nové odhodlání, zejména mezi mladými, navrátit se k islámu, který by se podobal jeho začátků v 7. století. Nedávné sebevražděné pumové útoky v Londýně provedli islámští militanti, kteří měli britské občanství. Přátelé a příbuzní nám říkali, že byli zděšeni a že nedokáží pochopit, co tyto lidi přimělo spáchat tak hrůzné činy. Vypadá to, jako bychom si již nebyli vůbec jisti tím, kdo se může a kdo nemůže stát islámským teroristou. Co víme o těchto čtyřech mužích, kteří věrně praktikovali islám? Zatímco v muslimském světě jsou takoví militanti v menšině, mají veliký vliv, který není jen tak snadné přemoci. Paul Marshall ve své knize *Islam at the Crossroads* k této skutečnosti poznamenává: „Je to nepatrná menšina (militanti) muslimů, avšak pořád to jsou desítky milionů lidí. A ti lidé jsou často organizovaní, zatímco jejich mírní muslimští oponenti nejsou nebo jsou dokonce radikály všelijak zastrašování“ (str. 109).

Existuje také rozdílný charakter islámské radikálnosti, který neuzivá bomby a násilí k šíření islámské vlády, ale je stejně zlověstný a protože není tak snadno rozpoznatelný, může být dokonce ještě nebezpečnější než sebevražděné atentátníci. Můžeme to nazývat benevolentnější stranou islámu, se kterou se setkáváme v Saúdské Arábii, Iránu nebo Libyi. Tyto země využívají svou ekonomickou sílu, aby navnadili chu-

na místě zastřeleni. (Nyní se již tyto krutosti dějí za zdmi nového vězení, které je obehnáno silnou betonovou zdí.)

Ale to, co se děje s utečenci na čínské straně není takřka ničím proti tomu, co je čeká po návratu do Severní Koreje, kde na seznamu nejtěžších zločinů stojí v popředí následující tři: prvním zločinem je pomlouvání státního zřízení, druhým zločinem je víra v Boha a konečně třetím zločinem je pokus o útek ze země.

Navzdory tak ohromnému riziku utíkají každým rokem tisíce Severokorejců do Číny. Je běžné, že jsou obyvatelé této země na smrt vyhladovělí. Jsou bez naděje a děti nejenom zapoměly, co je to smích, ale dokonce i co je to pláč.

Následky hladomoru, který zde vypukl začátkem devadesátých let, se vláda již nedokázala nikdy vypořádat a tak se hladovění stalo součástí života obyvatelstva. Odhaduje se, že asi 10–12% obyvatel zemřelo během posledních let hladem. A proto se řeka Tuman stala jakousi „hranicí záchrany“. Přispěla k tomu i skutečnost, že řada křesťanských organizací vytvořila systém jak pro materiální, tak i duchovní podporu těchto utečenců. Jedním z takových pracovníků je čínský Korejec pastor Kim.

KDO POMŮŽE MÉMU LIDU

Pastor Kim se narodil v Číně do velice chudé ateistické rodiny. Jako malý chlapec byl svědkem mučení a popravy skupiny několika křesťanů. Jeho otec tehdy prohlásil: „Ti křesťané jsou strašlivě hloupí!“

V roce 1984 se Kim ve věku 25 let oženil s velmi atraktivní dívkou jménem Yong Soon Lee. Pocházela z bohaté rodiny a jak Kim prohlašuje, patřila trochu k reakčním straně“. Avšak v roce 1993 tuto mladou rodinu postihla tragédie, když byla manželka Kimova brutálně znásilněna a zavražděna. V té době byl Kim úplně na dně a nevěděl, co si počít. Yong Soon Lee se však ještě rok před svou smrtí stala křesťankou. Kim tehdy myslel, že

jeho žena blázní, neboť sám v Boha od malička nevěřil.

Pak se však stalo, že Kim začal číst Bibli a začal navštěvovat malé shromáždění, kam předtím chodila jeho žena. Během několika měsíců se Bůh dotkl jeho srdce. Brzy na to Kim uvěřil v Krista a začal navštěvovat tajné biblické vyučování a tehdy nabyl přesvědčení, že ho Pán volá k práci, aby zakládal nové sbory mezi korejskými komunitami žijícími na severovýchodě Číny. Bylo to tak silné, že se přestěhoval do zakázaného hraničního pásma podél řeky Tuman. Zde pastor Kim přijal rozhodné povolání ke své službě. O této zkušenosti sám vypráví:

„Viděl jsem z břehu mrtvá těla, jak je pomalu unáší proud řeky. Šlo především o ženy a děti. Čínští vojáci stáli na břehu a dlouhými dřevěnými tyčemi odráželi plovoucí mrtvolky od čínského břehu řeky. Takové věci zde byly na denním pořádku. Následující den voda vyplavila mrtvolu ženy na břeh, přímo na pozemek, který jsem měl pronajatý k obdělávání a který končil u řeky. Když jsem přistoupil blíž, spatřil jsem, že tělo ženy má v oblasti břicha díru, ve které ještě byla malá rybka živící se touto mrtvolou. Tehdy ke mně Pán promluvil a já jsem okamžitě věděl, co musím dělat.

Vzpomněl jsem si tehdy okamžitě na příběh starozákonní Ester, na to, co jí řekl její strýc Mordochaj: ‚Budeš-li v tuto chvíli skutečně mlčet, úleva a vysvobození přijde odjinud, ale ty a dům tvého otce zahynete. Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti právě pro chvíli jako je tato.‘ Na to Ester odpověděla: ‚Půjdu ke králi, třebaže to není podle zákona. Mám-li zahynout, zahynu.‘

Tato slova doslova hořela v mém srdci. Věděl jsem, že pokud svému lidu nepomůžu, Bůh si mě mně povolá někoho jiného. Věřil jsem, že jsem povolán právě pro tuto chvíli. Měl jsem v úmyslu využít Korejců, kteří žili v Číně podél hranic své vlasti k přinesení evangelia do Severní Koreje.“

Brzy jsem zjistil, že povolání pastora Kima sloužit severokorejskému lidu není něčím oje-

dé obyvatelstvo přijmout islám. Bojištěm takového klání je zejména Afrika, kde se k islámu přidávají miliony lidí, protože jim slibuje lepší budoucnost. Aby však mohli skutečně dojít nějakých výhod, předpokládá se samozřejmě, přijmou islám. Jednou takovou zemí, kde se tato hra provozuje, je Ghana. Z naší tamní kanceláře v hlavním městě Akkra se k nám také dostal následující příběh:

„Bylo asi šest hodin odpoledne, když jsme nastoupili do autobusu jedoucího do Kumasi, hlavního města správního kraje Ashanti, abychom navštívili tamního spolupracovníka, který nás naléhavě prosil o pomoc. Do Kumasi jsme dorazili asi po čtyřhodinové jízdě a následující ráno jsme šli navštívit cíl naší cesty. Došlo se nám vroucího přijetí od křesťanských bratří, kteří nás již netrpělivě očekávali.

Ti nám vyprávěli, že před dvěma dny navštívil jejich vesnici iránský velvyslanec, aby se zúčastnil slavnostního otevření nové mešity, která byla postavena z prostředků jeho vlády. Křesťané v okolních vesnicích vyprávěli, že lidé jsou vábeni přijmout islámské náboženství nabídkami, že jejich děti budou moci studovat v jiných islámských zemích. Jiní lidé zase dostali ošacení nebo peněžní dary.

Křesťané ze silně muslimského prostředí riskují, že budou mučení a ostrakizováni. Noví křesťané jsou zranitelní a žijí pod tlakem, aby se vrátili k islámu. Jedna mladá žena nám se slzami v očích vyprávěla, že křesťané jsou ze strany muslimské většiny v této oblasti vystaveni krutému pronásledování. Muslimové jsou zde nepřátelštěi doslova k čemukoli křesťanskému. Tato žena nám ukazovala jizvy na kotnících od řetězů, které jí nasadili. Byli již několikrát bita za spojení s křesťany, za účast na křesťanských bohoslužbách a studium Bible. Muslimové

v této oblasti jsou nyní ještě rozhněvanější, neboť někteří z jejich vlastních řad se rozhodli pro Krista. Tito konvertité pak prohlašují, že ačkoli islám působí navenek dobře, neposkytuje ve skutečnosti ani naději ani spásu.

Je to špatný postřeh, který tvrdí, že v Ghaně není žádné náboženské pronásledování. Rozhodně to není pravda a v několika částech naší země počet muslimů značně narůstá. Střední oblast Ghany, která je pro naši oblast kolébkou křesťanství, již islám doslova spolkl. Jsme z toho velmi nešťastní. Metodistická i katolická církev začaly svou práci právě ve středním regionu Ghany. Později začala pracovat presbyteriánská církev v oblasti hlavního města Akkra a tato práce se později rozšířila na východ, kde vznikla dokonce biblická škola. Některé části východního území již rovněž propadly islámu, jako například okres Brong Ahafo, který je nyní největší branou pro arabské obchodníky přicházející do Ghany. Islámu tedy nepropadl pouze sever země, jak se často uvádí, ale doslova celá země.

Sestra Easter Oforiwaová se stala křesťankou před dvěma roky, a to proti přání svých muslimských rodičů. Její rodina se jí zřekla a varovala, aby se doma již neukazovala. Jednoho dne se dověděla, že onemocněla její teta, a Easter se rozhodla jí navštívit. Její příbuzní se to dověděli, počkali si na ní a způsobili jí několik sečných ran mačetou. Tento útok jí zanechal hluboké jizvy na krku, hrudníku a obou rukou.“

Hlas mučedníků pokračuje ve své práci v Ghaně a máme nyní na programu několik menších projektů. Prosíme, pamatujte na křesťany v Ghaně, kteří musí bojovat mnohý boj, aby si svou víru zachovali.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, srpen 2005

dinělym. V tutéž dobu přijala podobné povolání řada čínských pastorů a laiků korejského původu. A řady těchto Božích služebníků se kvůli jejich práci zřekly jejich vlastní sbory. Jejich kolegové prohlašovali, že je příliš nebezpečné si něco začínat se Severní Koreou. Zatímco za pouhou pomoc severokorejským uprchlíků hrozily jen vysoké pokuty, ti, kteří se odvážili působit misijně, skončili většinou ve vězení. Samotný pastor Kim byl za tuto práci uvězněn dvakrát. Ale jeho srdce příliš hořelo pro jeho lid, než aby tuto práci opustil.

VEŘEJNÉ POPRAVY A „POCTIVÉ JEDNÁNÍ“

Třetí den mé návštěvy jsem vystoupal na vrchol menší hory z níž bylo možné vidět jisté severokorejské město.

Mohli jsme dokonce pozorovat dalekohledem Korejce, jak chodí po silnicích, ačkoli jen málokdy tamní obyvatelé opouštějí své domovy a společně někam jdou. Viděli jsme parky, které však vypadaly úplně opuštěně. Také jsme viděli jakousi továrnu a rovněž se zdálo, že v ní není živáčka.

V Severní Koreji je všechno šedivé a zcela fádňí. Obě strany hranice mezi Čínou i Severní Koreou tvoří hory. Na čínské straně bují vegetace a slunce se opírá do korun stromů. Jen o několik stovek metrů na sever jsou holé kopce. Severokorejský režim nechal vykácet stromy kvůli dřevu na topení a také, aby rozšířil ornou půdu. Ale kam oko dohlédlo, půdu nikdo neobdělával a nikde ani nestoupal z nějaké usedlosti dým. Tím, že zmizela přirozená vegetace, vše propadalo postupně a nezadržitelně erozi.

Stojím vedle letitého spolupracovníka Hlasu mučedníků, který se po léta věnuje službě pro Severní Koreu. Jak se díváme na město ležící před námi, ukazuje tento bratr na opuštěný park a vypravuje mi, že nedávno tam vláda nechala veřejně popravit třicet lidí. Městem prý projížděl nákladní automobil, který z tlampače vyhrával sváteční písně a zval všechny obyvatele, aby se přišli podí-

vat, jaký osud stihne všechny nepřátele režimu. Náš spolupracovník pak se slzami v očích dodal, že osmnáct z těchto třiceti popravených byli křesťané, kteří byli napojeni na jeho podzemní misijní síť.

Díváme se dál na město před námi a stále mi před očima vyvstává představa této hrozné události a také otázka, jak je vůbec možné, aby v dnešním světě severokorejský režim páchal takové krutosti. Již dříve jsem četl zprávy o úředních popravách v pracovních táborech, konaných tím nejohavnějším způsobem. Podle jedné zprávy byl odsouzený přivázan k hranici a jeho příbuzní ji byli přinuceni zapálit. A přitom všem ještě Severní Korea prohlašuje, že na jejím území žádné pracovní tábory nejsou a se všemi občany je nakládáno poctivě.

Ilustrace veřejné popravy v Severní Koreji. Tento způsob je nejrozšířenější a takový osud postihl řadu aktivních křesťanů.

SETKÁNÍ S UTEČENCI

Další den jsem se připojil k regionálním vedoucím Hlasu mučedníků a jeli jsme do jednoho z mnoha azylových domů, které naše misie podporuje.

Když jsme vyjžděli, slunce se již chýlilo k západu a čekala nás asi dvouhodinová cesta směrem do hor. Azylový dům zvenčí vypadal jako typické čínské stavení: malá dřevěná budova s rákosovou střechou.

Když jsme vešli dovnitř, připravovalo tam na podlaže několik žen nějaké jídlo a nějaký

■ Uzbekistán

ZADRŽENÍ A DEPORTACE KŘEŠŤANSKÉHO ZPRAVODAJE

Igor Rotar, korespondent agentury *Forum 18* pro střední Asii, strávil dva dny ve vazbě a poté byl 13. srpna deportován ze země. Potíže pro tohoto ruského občana začaly, když 11 srpna přicestoval do Uzbekistánu a jeho jméno se objevilo na seznamu nežádoucích osob tamní národní bezpečnostní služby (NBS). Při předchozí návštěvě mu bylo dovoleno nakonec vstoupit do země, když jeho vstup pasová kontrola telefonicky konzultovala s NBS.

Tentokrát však byl zadržen a nesměl projít hraničním stanovištěm. Během dvoudenního zadržení mu nebylo dovoleno kontaktovat ruskou ambasádu. Když se ptal po důvodu svého zadržení, oznámili mu, že jde o „politické důvody nejvyššího významu“.

Dva agenti NBS, kteří se vydávali za imigrační úředníky, se ho snažili přinutit, aby si koupil letenku na opuštěnou zemi. To však Rotar odmítl a žádal, aby mu byl buď povolen vstup do země, anebo byl oficiálně deportován. Jeden z imigračních úředníků jménem Andrej Andrejevič mu řekl, že mu již nebude nikdy povolen vstup do Uzbekistánu. „Vaše hanlivé články působí Uzbekistánu velkou škodu. Naše národní trpělivost je u konce,“ řekl jemu Andrejevič.

Když bylo jasné, že si Rotar sám letenku z Uzbekistánu nekoupí, byl vydán příkaz k jeho oficiální deportaci a 13. srpna byl posazen na palubu letadla směřujícího do Moskvy. – *Hlas mučedníků*, Kanada, říjen 2005

DOMÁCÍ SPOLEČENSTVÍ ČELÍ DRTIVÉ OPOZICI

Křesťané v odlehlé osadě v Uzbekistánu jsou kvůli svému obrácení ke křesťanství bití, veřejně ponižováni, vyháněni ze svých domů a přicházejí o zaměstnání. V čele tvrdé opozice proti nepočtenému křesťanskému sboru v osadě Džanbaškala nedaleko Turtkulu v jihozápadním Uzbekistánu stojí jeden místní vlivný muž. Tochtabaj Sadikov naléhá na místní policisty, představitele města, kancelář prokurátora, tajnou policii a muslimské duchovní, aby potrestali každého obyvatele, o kterém je známo, že „opustil muslimskou víru svých rodičů“. Do domů patřících křesťanům byla přerušena dodávka vody a počet členů původně téměř stočlenného společenství poklesl na dvacet.

– *Compass Direct*, TAŠKENT, Uzbekistán, 20. října 2005

■ Súdán

VYPÁLENÍ LUTERSKÉHO KOSTELA

Již dva týdny uplynuly od incidentu, při kterém neznámí žháří vypálili luterský kostel na předměstí Chartúmu. Představitelé nově nastolené súdánské vlády však stále nereagují na požadavky křesťanských vedoucích, kteří usilují o zahájení vyšetřování útoku.

Rev. Yousif El-Denger Z. Kodi v telefonickém rozhovoru pro agenturu *Compass* z Chartúmu uvedl, že krátce po poledni 18. října byla převážná část prosté stavby (bambus, dřevěné kůly, vepřovice a střecha z trávy) „zcela vypálena“.

„Všichni jsme naplněni smutkem,“ prohlásil Rev. Kodi, který zastává funkci generálního tajemníka Súdánské luterské církve (Lutheran Church of the Sudan, LCS), „neboť je to

malý chlapec s kulatým obličejem a velikými očima na nás neklidně pohlédl. Ptali jsme se, jak je starý, a bylo nám řečeno, že je mu dvanáct. Kromě něho tam jsou další tři nebo čtyři mladíci, kterým je však již kolem dvaceti let.

Když se všichni sešli, usedli jsme na podlahu k jídlu, které pro nás mezitím ženy připravily. Dověděli jsme se, že jsme první lidé ze Západu, které obyvatelé domu spatřili. Celé roky jim bylo doma předkládáno tvrzení, že obyvatelé Západu unášejí Korejce kvůli jejich orgánům. Ti dospělí již věděli, že to není pravda, ale onen dvanáctiletý chlapec měl ještě stále pochybnosti, které se mu zračily ve tváři.

Při jídlu jsme prohodili pár vět. Náš překladatel nám řekl, že v současnosti žije v domě několik rodin. Všichni to jsou nově obrácení křesťané, kteří studují Bibli a připravují se na ilegální návrat do vlasti, aby se tam oddali tajné evangelizační práci. Ptáme se, kde jsou ostatní obyvatelé azylového domu, a je nám řečeno, že se skrývají vysoko v horách, odkud přicházejí do domu na určitou dobu. Nikdo z utečenců v domě nezůstává přes noc, protože kdyby došlo k nečekanému policejnímu zátahu, nebylo by kam utéci. Později jsme navštívili v horách úkryt, kde se tito utečenci skrývají. Jeli jsme tam nejprve skrz bažiny a pak hluboko do lesa. Úkryt byl dobře mas-

Severokorejští křesťané studují tajně Bibli v tajném azylovém domě sponzorovaném Hlasem mučedníkům.

kován a vystavěn na zalesněném svahu jedné hory. Vystavěn byl z velikých větví a přikryt maskovací celtou, která sloužila rovněž jako střecha. Dvě rodiny, se kterými jsme se tam setkali, tam pobývaly již tři měsíce.

OSVOBOZENÍ Z ŽALÁŘE

Strávil jsem několik dalších dní v rozhovorech, které vedly k jednoznačnému závěru: O hrůzách páchaných na severokorejském lidu, zejména na křesťanech, svět takřka nic neví. Jedinou nadějí, která těmto lidem zůstává, je evangelium.

Jednoho večera jsem se setkal s misionářem Lee, který je korejským Američanem. Ten vyjádřil poděkování Hlasu mučedníků za pomoc jeho spolupracovníku jménem Wonsam, který byl uvězněn v Severní Koreji. Ten vyrůstal v rolnické rodině v jedné velmi chudé části Číny. Ale později, když se stal křesťanem, jeho srdce zahořelo pro pomoc Severní Koreji. Wonsam podnikl mnoho cest na sever a pracoval mezi utečenci a podnikal dokonce cesty na severokorejské území. Na jedné z nich však byl zatčen a uvězněn. Hlas mučedníků se však dověděl, že pokud bude za něho zaplácena vysoká pokuta, mohl by být propuštěn. Naše misie pokutu zaplatila a Wonsam byl skutečně propuštěn na svobodu. Jeho celé svědectví otiskneme v některém z dalších bulletinů.

ŽENA S KRÍŽKEM

Dalšího dne jsme hovořili s dvěma křesťanskými ženami. Nejprve to byla mladá severokorejská žena, která byla zatčena při pokusu o útek do Číny. V té době ještě ale nebyla křesťankou.

„Chytili mě a dalších patnáct žen a odsoudili nás ke čtyřiceti dnům vězení. Poslali nás do zvláštního tábora pro ty, kteří se pokusili utéct ze Severní Koreje. Je to hotový zázrak, že jsem tam přežila. Jednali s námi hůř než se zvířaty.

Neměli jsme vůbec vodu. Pracovali jsme

poprvé, co zde k něčemu podobnému došlo.“

Společenství v El-Thawra je jednou ze čtyř luterských kongregací v hlavní město. Každou neděli se k bohoslužbám schází 150 až 200 věřících, uvedl Rev. Kodi. „První neděli [po požáru] prostě přišli znovu a zúčastnili se bohoslužby pod širým nebem.“

Zničená sborová budova se nacházela v bloku 29 ve čtvrti El-Thawra v Omdurmanu, jednom ze tří měst tvořících súdánskou metropoli.

„Scházeli jsme se od roku 1980 a uctívali našeho Pána, aniž by si na nás kdokoli z obyvatel stěžoval nebo nás z čehokoli obviňoval,“ poznamenal Rev. Kodi.

Protože k požáru došlo za bílého dne, vedoucí představitelé luterské církve se vyptávali v okolí, zda si někdo před vznikem požáru nevšiml podezřelých osob poblíž objektu.

„Všichni lidé, kterých jsme se ptali, však měli příliš velký strach, než aby nám cokoli řekli,“ uvedl Rev. Kodi.

Následující den po požáru vedoucí LCS na policejní stanici v západní části distriktu El-Thawra v Severním Omdurmanu iniciovali zahájení trestního stíhání neznámých pachatelů. Případu bylo přiděleno pořadové číslo 821.

V pondělí 24. října Rev. Kodi s Gabareilem Bolusem, tajemníkem církve, o incidentu podrobně informovali Dr. El-Tayib Zein Al-Abdina, generálního tajemníka Súdánského mezináboženského výboru (Sudan Inter-Religious Council, SIRC). Rev. Kodi uvedl, že s představitelům SIRC diskutovali o události téměř hodinu. Al-Abdin jim doporučil, aby se před obnovou budovy pokusili koupit vlastní pozemek na jiném místě.

V písemné zprávě v arabštině zasláné představitelům SIRC luterští křesťané uvedli, že jim zástupci vlá-

dy národní jednoty před šesti týdny přislíbili, že převezmou zodpovědnost za vyřešení spáchaného trestného činu a zajistí bezpečnost všem křesťanským společenstvím v Súdánu.

„V období vlády národní jednoty máme právo informovat o tomto incidentu svět,“ poznamenávají autoři dopisu. *„Musíme vědět, co se stalo. Vláda národní jednoty je za dění zodpovědná.“*

První poválečná súdánská vláda, uvedená do úřadu v třetím zářijovém týdnu, je tvořena devíti bývalými povstalci z Hnutí za osvobození súdánského lidu (Sudan People's Liberation Movement, SPLM) a šestnácti ministry z vládnoucí Národní kongresové strany.

„Jako obyvatelé Súdánu považujeme vypálení sborové budovy nebo mešity za velice podivný čin,“ uvedl luterský vedoucí v rozhovoru pro deník Khartoum Monitor ve čtvrtek 27. října.

„Chtěli bychom vládě národní jednoty vzkázat, že jistí zlomyslní lidé jednájí proti lidským právům,“ pokračoval Kodi. *„Je nám líto, že k těmto událostem došlo v době platnosti mírové dohody, navíc na samém začátku funkčního období vlády národní jednoty.“*

Duchovní dále poznamenal, že místo, kde ke žhářskému útoku došlo, zatím navštívil jediný politik – Philip Magowck, generální tajemník SPLM pro oblast Omdurmanu. Rev. Kodi od návštěvy zástupce SPLM neobdržel k situaci odnikud žádné další vyjádření.

Stejně tak nebyla iniciována žádná komunikace ze strany guvernéra Chartúmu, Dr. Abdelhalima Motahfiho, který je zodpovědný za zajišťování bezpečnosti a policejního vyšetřování v hlavním městě.

Strategická mírová dohoda podepsaná letos v lednu mezi súdánskou vládou a zástupci SPLM označuje svobodu náboženského

od pěti ráno do půl páté odpoledne. Pak jsme šli ihned na „převýchovu“ a pak opět do práce až do jedenácti v noci a potom opět na převýchovu. Celou tu dobu nám nedávali pít. A když nás chtěli úplně zlomit, odepřeli nám jídlo, které jsme právě měli dostat. (K jídlu jsme dostávali pouze trochu kukuřice).

Také nás neustále bili asi metr dlouhými gumovými biči. Ti, kteří byli příliš slabí, ale splnili uloženou normu, mlátili ještě víc. Protože pak byli ještě víc zesláblí, celý cyklus opakoval. Trpěli jsme v duchu spolu s nimi.

Žena nám dále vyprávěla, že když uplynula doba trestu, celá skupina byla propuštěna kromě jediné ženy. Když onu skupinu žen zatkli, měla tato žena na krku křížek. Co se s ní stalo, nikdo neví, ale zřejmě je již v nebi.

„POVĚZTE SVĚTU!“

Druhou ženou byla již asi sedmdesátiletá „Roli“. Ta ještě nikdy nehovořila s někým ze Západu. Bylo mi řečeno, že je to zcela výjimečná žena neboť již přešla hranici mezi Čínou a Severní Koreou tolikrát, že si přesné číslo ani nepamatuje. Má osobní spojení s celkem asi stovkou ilegálních sborů, kterým osobně propašovala Bible.

Tato žena začala často uprostřed našeho rozhovoru plakat. Vyprávěla mi, jak se mnoha věřícím podařilo v poslední chvíli uniknout zatčení anebo s úzkostí v hlase mi pověděla, že tři z jejích spolupracovnic byly veřejně popraveny a osm jich zůstává ve vězení.

Na konci našeho rozhovoru, jsem se jí zeptal, co bychom měli pro Severní Koreu hlavně dělat. Především prosila o naše modlitby. Pak mi pevně sevřela ruku, pohlédla mi upřeně do očí a prohlásila: „Povězte světu! Prosím, povězte světu o našich bratřích a sestřích v Severní Koreji, prosím!“

„Udělám, co bude v mých silách,“ odpověděl jsem.

Tato podivuhodná žena mi svým zjevem připomínala Corrie ten Boom anebo Sabinu Wurmbandovou. Vyzářovala z ní duchovní krása, která odrážela její lásku ke Kristu

a k jejímu utlačovanému lidu. Ptal jsem se jí, zda má někdy strach. Ona se jen usmála a odpovídala: „Proč bych se měla bát? Byla jsem již zatčena pětkrát. Co by mohli udělat takové stařené, jako jsem já?“

PŘINĚST VÍCE SVĚTLA

Člověk by se mohl až divit proč svět zavírá oči před tragédií severokorejského obyvatelstva. A když se tyto zprávy v tisku již objeví, tamní režim většinou reaguje ještě větším počtem zatčených a popravených. Některé pracovní tábory vznikly jako přímý důsledek veřejné kritiky Kim Jong Ila a jeho režimu. Vzniká pak otázka, zda tím není tamní nelibostné diktátorství jen ještě více posilováno.

Zatímco svět na toto dilema odpověď nenabízí, Bůh koná své dílo v severokorejských křesťanech na čínské straně hranic. Jako bychom v jejich horlivosti slyšeli slova královny Ester: „Neboť jak bych mohla přihlížet pohromě, která má postihnout můj lid? Jak bych mohla přihlížet záhubě svého rodu?“ (Ester 8,6)

Ale to ještě není všechno. I my máme svou roli jako děti Boží a spolupracovníci Božího království. Musíme přispět podle svých možností k pádu již všelijak rozkymácené démonické vlády Kim Jong Ila. Pamatujme proto na severokorejskou církev, které již celá desetiletí žije pod nepředstavitelným tlakem ideologických lží a nejbrutálnějšího násilí.

Když jsem se s ostatními vrátil z cesty k severokorejské hranici, rozhodli jsme se, že naše úsilí na podporu Severní Koreje se musí ještě zvýšit. Dospěli jsme k závěru, že Hlas mučedníků bude sledovat především tyto tři kritéria: Za prvé, musíme dát našim spoluvěřícím v Severní Koreji vědět, že nejsou zapomenuti. Za druhé se musíme postarat, aby se evangelium v této zemi i nadále šířilo. A ta třetí – musíme o tamní situaci povědět světu.

Americká pobočka Hlasu mučedníků nyní odstartovala nový podpůrný program, který jsme nazvali: Světlo Severní Koreji. Prostředky z tohoto fondu budou využity výše nazna-

vyznání za základní právo a garantuje „všem občanům stejnou a účinnou ochranu proti diskriminaci na jakémkoli základě,“ včetně náboženství.

Náboženské napětí posílené zavedením islámského právního řádu na převážně křesťanském jihu súdánskou islámskou vládou bylo jednou z hlavních příčin vzniku občanské války, která zemi sužovala uplynulých jedenadvacet let. V průběhu tohoto období byly zmařeny nejméně dva miliony lidských životů a další čtyři miliony obyvatel přišly o domov.

– *Compass Direct*, ISTANBUL,

1. listopadu 2005

■ Vietnam

PASTOR QUANG
PROPUŠTĚN Z VĚZENÍ

Hlas mučedníků obdržel zprávu, že pastor Nguyen Hong Quang byl 30. srpna odpoledne propuštěn z vězení (viz článek v Hlasu mučedníků 3/2005, str. 13–16). Není přesně známo, zda jeho propuštění souvisí s nedávnou amnestií vyhlášenou u příležitosti výročí vietnamské nezávislosti.

Avšak asi stovka dalších pastorů zůstává ve Vietnamu ve vězení. Glenn Penner, mluvčí kanadské pobočky Hlasu mučedníků, vyjádřil následující obavy: „Ačkoli se radujeme z propuštění pastora Quanga, zajímá nás, zda vietnamská vláda mu poskytne plnou svobodu k vykonávání jeho funkce duchovního správce vietnamské mennonitské církve. Současně máme na srdci i propuštění všech dalších nespravedlivě vězněných křesťanů ve Vietnamu.“

– *Hlas mučedníků*, Kanada, říjen 2005

SUNG SEO PAO PROPUŠTĚN PO JEDENÁCTILETÉM VĚZENÍ

Křesťanský představitel z kmene Hmong byl propuštěn 3. května 2005 z vězení Hong Ca. Chybělo jen sedmáct dní, aby za šíření evangelia strávil ve vězení celkem jedenáct let. Navzdory tvrdé práci v pracovním táboře, kde pracoval v cihelně a na poli, a nedostatečné stravě a takřka každodennímu bití, náš pracovník ve Vietnamu nám sdělil: „Vypadá velmi dobře a je plný odhodlané víry.“

Sung Seo Pao byl jedním prvních obyvatel kmene Hmong, který přišel ve Vietnamu ke Kristu. Byl zatčen kvůli evangelizaci v roce 1995.

Během svého uvěznění, vyprávěl Sao Pao svým spoluvězňům: „Náš Pán Ježíš řekl: ‚Vztáhnou na vás ruce, a odsoudí na smrt a budete v nenávisti u všech národů kvůli mně. Když bych zapřel Ježíše, okamžitě by mě propustili.‘ Ale místo toho, aby zapřel Krista, naučil se ceně učednictví, zůstal ve vězení jedenáct let a neviděl po celou tuto dobu svou dceru, která se narodila krátce po jeho zatčení.“

Děkujeme všem, kteří se modlí za pronásledované křesťany ve Vietnamu, zejména za příslušníky kmene Hmong.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, září 2005

Můžete nám psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@cmail.cz

Další informace v angličtině lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com

www.persecution.net

Starší čísla v elektronické podobě naleznete na internetové adrese:
mucednici.prayer.cz

čeným způsobem. Během uplynulého desetiletí si Bůh zřetelně povolával jak čínské, tak americké Korejce, aby pomohli svému vlastnímu ujařmenému lidu. A my jako spolupracovníci Království se k nim chceme připojit. Bůh nepotřebuje světská média ani vládní intervence, aby do Severní Koreji přinesl poselství o kříži. K tomu potřebuje nás. (Česká pobočka Hlasu mučedníků zaslala na podpůrný projekt pro Severní Koreu částku 3000 USD.)
– Steven Lear, *Hlas mučedníků*, USA, září 2005

Nigérie

NIGERIJSKÝ ZEMĚDĚLSKÝ DÉLNÍK MUČEN PRO SVOU KONVERZI

Někdejší horlivý muslim Sardauna Anaruwa Sashi z města Paiko se začátkem tohoto roku obrátil ke Kristu. Když se o jeho obrácení dověděla policie, byl tento třicetiletý muž následně zatčen a podle zprávy agentury *Compass Direct* z 31. října byl během této vazby krutě mučen. Sám uvádí, že ho v jednu chvíli policisté ubili obušky téměř k smrti. Propuštěn byl jen díky obětavé intervenci pastora a jistého člena jeho křesťanského sboru.

Avšak jeho muslimský zaměstnavatel, kterému se stal o dobytek, ho propustil, protože se stal v jeho očích „nevěřícím“. Vedle ztráty pravidelného příjmu čelí nyní Sashi i častým výhrůžkám zabití, které se netýkají jen jeho, ale i celé jeho rodiny a dalších příbuzných, kteří rovněž přijali Krista.

Paiko leží ve státě Niger, v jednom ze severních nigerijských států, kde byl zaveden islámských zákon šarija. Modlete se za Sashiho, aby se mu dostalo posílení kráčet i nadále za Kristem. Pamatujme i všechny členy jeho rodiny, aby uprostřed obtížné situace zůstali Pánu věrni. Pamatujme rovněž na nigerijskou církev, aby vydávala svědectví o Kristu i uprostřed pronásledování.

– *Hlas mučedníků*, 2. listopadu 2005, Kanada

Chlubíme se souženými (Řím 5,3)

Terezie z Lisieux často v klášteře pomáhala s úklidovými pracemi. Řádová sestra stojící vedle ní, ji postříkala tvář špinavou vodou, kdykoli zvedla mokrý hadr z nábytku, který myla.

První Terezinou reakcí bylo o krok ustoupit a otřít si tvář, a naznačit tak sestře, že dělá něco špatně. Najednou ji však napadlo: „Jsi blázen, že nepřijímáš všechno, co samo přichází.“ A tak se Terezie rozhodla, že raději nebude dávat najevo, že ji to obtěžuje. Naopak v sobě pěstovala jakousi oblibu pro špinavou vodu. Nakonec to měla tak ráda, že se i jindy sama vracela pro toto šťastné „svlažení“.

Izajáš předpověděl pro Ježíše ta nejkřutější utrpení. Zdálo by se přirozeným, že se bude Ježíš této knize spíše vyhýbat. Ale opak se stal pravdou, tato kniha se stala jeho oblíbeným textem. Izajáš je také jediným starozákonním autorem, kterého Ježíš chválí: „Dobře o vás prorokoval Izajáš“ (Matouš 15,7). Vítejme nepřijemnosti, kterých se obáváme; pohlédněme obtížím přímo do tváře. A již vás nebudou více pronásledovat.

Jistý sovětský křesťan byl tázán: „Jak můžeš snášet taková mučení?“ Odpověděl: „Protože jsem byl obrácen. Představuji si, že jsem mučen, neboť vím, že je to můj úděl, podobně jako má někdo jiný erotické představy. Když se pak mučení dostaví, již mě nedokáží zlomit.“

Kdokoli objímá nohy ukřižovaného Ježíše, objímá také břevno kříže. Kdokoli si přeje ho následovat, musí brát každý den jeho kříž. Učin kříž svým radostným očekáváním a stane se ti zdrojem požehnání.

Abraham, právě když prokázal svou připravenost k nejvyšší oběti, přijal od Boha požehnání, že v jeho potomstvu dojdou požehnání všechny národy, a že jeho potomstva bude jako nebeských hvězd a mořského písku (Genesis 22,17). Z knihy Richarda Wurmbraunda *Reaching toward the Heights*

Saúdská Arábie

SAÚDSKÝ UČITEL ODSOUZEN ZA ROZHOVOR O BIBLI

Učitel státní školy byl odsouzen na čtyřicet měsíců vězení a 750 ran za „vysmívání se náboženství“, poté, co vedl rozhovor o Bibli a údajně chválil Židy. Deník Al-Madina přinesl 13. listopadu zprávu, že Mohammada al-Harbiho odvedli k soudu jeho kolegové a studenti, kteří ho zažalovali „za podporování pochybné ideologie a vysmívání se náboženství, za tvrzení, že Židé byli v právu, za rozhovory o evangeliu a za bránění studentům, aby opouštěli učebnu kvůli omývání se k modlitbě“. Al Harbi se hodlá proti rozsudku odvolat.

Je to jeden z mnoha incidentů prozrazující očividné pohrdání náboženskou svobodou v Saúdské Arábii. Americká komise pro náboženskou svobodu označuje Saúdskou Arábii za předního světového porušovatele náboženských svobod. Tamní zákony zakazují veřejné praktikování jakéhokoli náboženství vyjma wahaíbismu, striktní formy islámu.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 16. listopadu 2005

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V provincii vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.
K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliumu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

**Pomoc pronásledované církvi
ČSOB Jindřichův Hradec**

č. ú.: 131257607/0300

konstantní symbol: 379

Indie

ÚTOK HINDUISTICKÝCH EXTRÉMISTŮ

Hinduističtí extrémisté v severoindickém svazovém státě Himáčalpradéš 4. listopadu napadli pastora Feroze Masiha (62), obvinili jej z „násilného obrácení“ hinduistů a surově ho zbili. Útočníci ho následně donutili podepsat dokument s příslibem „dobrovolné“ účasti na obřadu, na kterém by se všech šedesát členů jeho společenství mělo 20. listopadu obrátit zpátky k hinduismu a pohrozili, že pokud se pastor a členové sboru odmítnou obřadu zúčastnit, upálí je. Masih, sám bývalý hinduista, byl napaden a zbit na cestě do nedaleké osady, kam se vypravil na pastorační návštěvu. Masihův syn Ramesh v rozhovoru pro Compass uvedl, že otce zastavila skupina asi deseti členů Světové hinduistické rady (VHP) a její mládežnické odnože Bajrang Dal. Muži obvinili Masihu z násilných konverzí. Slovní argumenty brzy vystřídalo fyzické násilí. Extrémisté Masihu surově zbili a způsobili mu vnitřní zranění, takže musel být hospitalizován. V době zveřejnění této zprávy se stále ještě zotavuje z následků. Masih společně se svým synem vede místní společenství Believers' Church (Církev věřících). Členové se setkávají v soukromém domě ve městě Baijnath Každou neděli se bohoslužeb účastní přibližně šedesát věřících.

Po útoku extrémisté Masihovi řekli, že v neděli přijdou do jeho domu a uspořádají hinduistický program, na kterém bude předčítána Gíta (hinduistický spis) a všichni křesťané se obrátí zpátky k hinduismu. „Poté přinutí mého otce podepsat papír s příslibem, že se dobrovolně obrátí zpátky k hinduismu, stejně jako členové jeho sboru,“ uvedl Ramesh Masih. „Extrémisté mu rovněž pohrozili, že jej společně s ostatními věřícími zaživa upálí a vypálí věřícím domy, pokud se odmítnou obrátit.“ Masih se synem zaslal stížnost na policii v Baijnath, vrchnímu správnímu úředníkovi distriktu Kangra, a také Státní komisi pro menšiny. V dopise naléhají na policisty, aby zajistili ochranu křesťanů v Baijnathu a prohlašují, že pokud v neděli dojde ke ztrátám na životech nebo na majetku, budou křesťané volat k odpovědnosti policii. Policejní stanice v Baijnath však prohlásila, že považuje incident (při kterém byl Masih zbit) za „nevýznamnou událost“. „Oficiální stížnost [v návaznosti na útok] nebyla zatím zaprotokolována, a nikdo nebyl zatčen,“ prohlásil Kumar v rozhovoru pro agenturu Compass. Policista dodal, že členové VHP napadli Masihu na základě stížnosti jednoho místního obyvatele, který přišel na policejní stanici s obviněním, že Masih před dvěma lety násilně obrátil ke křesťanství jeho manželku. „Jsme přesvědčeni, že ji Masih neobrátil nedobrovolně,“ konstatoval nicméně Kumar. Masihův syn dodal, že k přepadení a zbití otce došlo po otištění zpráv v místních denících, podle kterých Masih násilně obrátil ke křesťanství místní hinduistické obyvatele.

Mladý Masih veškerá obvinění vznesená proti sobě i proti otci odmítl. „Zvěštujeme pouze poselství pokoje a radosti, které se nachází v Bibli. Všichni věřící, kteří navštěvují bohoslužby, přijali křesťanství z vlastního svobodného rozhodnutí.“ Extrémisté z VHP vyhrožovali Masihovi již v minulosti a letos v dubnu házeli na jeho dům kamení. Masihovi stále čekají, jaké kroky policie podnikne v souvislosti s výhrůžkami zabitím od VHP. Ve svazovém státě Himáčalpradéš se nachází jedna z nejméně početných křesťanských komunit v celé Indii. Podle údajů ze sčítání lidu v roce 2001 žilo mezi 6 miliony obyvatel jen 7 687 křesťanů.

– *Compass Direct*, NOVÉ DILLÍ, 14. listopadu 2005